

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony M. M. prowadził działalność gospodarczą w zakresie wynajmu i zarządzenia nieruchomościami własnym lub dzierżawionymi, z siedzibą w S. P. przy ul. (...). Z tego tytułu był zobowiązany do terminowego regulowania zobowiązań w zakresie podatku dochodowego, tymczasem nie wpłacił do Urzędu Skarbowego w L. w ustawowym terminie, który upłynął w dniu 2 maja 2018 r. podatku dochodowego od osób fizycznych za 2017 r. w kwocie 31.150 zł. Zaległość podatkowa odnośnie tego podatku wraz z odsetkami na dzień 18 lutego 2019 r. wynosiła kwotę 33.157 zł, a w dniu 20 listopada 2019 r. kwotę 35.035 zł. Oskarżony unikał kontaktu z Urzędem Skarbowym, prawdopodobnie przebywa za granicą.

Dowód:

- zaległość podatkowa (k.3,74),
- wezwania (k.4,9,17,68,73),
- zaświadczenie CEIDG (k.6),
- tytuł wykonawczy (k.8),
- pismo Komisariatu Policji (k.18).

Oskarżony nie stawiał się na żadne przesłuchanie w toku postępowania przygotowawczego, (k.4,9,17), ani na rozprawę (k.68,73).

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów wymienionych na k. 76 został sporządzony przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty były wykonane obiektywnie i nie zachodzą wątpliwości odnośnie ich autentyczności. Uwzględniając powyższe, dokumenty te stały się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną, logiczną całość, poszczególne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia wykroczenia skarbowego przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony zdecydował się prowadzić działalność gospodarczą, wynikały z tego możliwości osiągnięcia dochodów, ale także ciążyły na nim obowiązki związane z rozliczeniami Spółki, w tym z Skarbem Państwa z tytułu podatków. Zgodnie bowiem z treścią art. 45 ust. 4 pkt 3 ustawy z dnia 26 sierpnia 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, podatnik tego podatku zobowiązany jest do obliczenia i wpłacania kwoty należnego podatku właściwemu organowi podatkowemu. Oskarżony prowadził działalność gospodarczą polegającą na wynajmie i zarządzeniu nieruchomościami. Zgodnie ze złożoną deklaracją podatkową za 2017 r. powinien uiścić 31.150 złotych podatku od osiągniętego dochodu, a termin wpłaty tego podatku upłynął w dniu 2 maja 2018 r. Mimo upływu prawie roku od tej daty oskarżony do wszczęcia postępowania (k. 1) nie podjął żadnych starań by spłacić zadłużenie, nie wystąpił o rozłożenie należności na raty lub umorzenie należności w części lub całości, o ile zachodziły szczególne przesłanki przemawiające za tym, że nie mógł tego podatku uiścić. Następnie w toku postępowania przygotowawczego unikał kontaktu z organem finansowym prowadzącym postępowanie (k.4,9,17), a ponadto nie stawiał się na rozprawę k.68,73).

Zgodnie z treścią art. 57 § 1 k.k.s. podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Oskarżony przez okres półtora roku nie spłacił wymagalnego podatku, nie usprawiedliwił w żaden sposób uchylenia się od podatku i unikał kontaktu z Urzędem Skarbowym. Przemawia to jednoznacznie za przyjęciem, że uporczywie uchylał się od spełnienia obowiązku ustawowego i zakwalifikowanie w akcie oskarżenia zarzucanego oskarżonemu wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. było słuszne.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu był znaczny, a zachowanie oskarżonego zasługuje na potępienie i dezaprobatę. Należy bowiem zwrócić uwagę, że oskarżony poprzez uchylanie się od uiszczenia podatku dochodowego doprowadził do uszczuplenia tego podatku na kwotę 31.150 złotych, czyli ponad 13-krotność najniższego wynagrodzenia.

Stopień winy jest znaczny, gdyż oskarżony działał umyślnie, z zamiarem celowego uszczuplenia podatku dochodowego od osób fizycznych.

O oskarżonym wiadomo jedynie, że ukończył 45 lat i nie był karany (k.69), prawdopodobnie wyjechał za granicę (k.18).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw i wykroczeń nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości oraz ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznych interesów innych osób oraz wskazywanie, że zasady rozliczeń podatkowych zostały ustalone po to, by je przestrzegać, a nie lekceważyć i uchylać się od ich spełnienia.

Biorąc pod uwagę powyżej omówione kryteria wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną, sprawiedliwą oraz spełniającą cele zapobiegawcze i wychowawcze powinna być kara 800 złotych grzywny.

Nie wiadomo czy oskarżony osiąga jakiegokolwiek dochody i czy ściągnięcie kosztów sądowych od niego byłoby możliwe, wobec czego Sąd zwolnił go z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.